

ret kan ske allerede ved Udgangen af indeværende Aar. Jeg er tilbøjelig til at tro, at den højtærede Justitsminister har Ret i saa Henseende, men Spørgsmaalet om, hvorvidt netop 1. Januar 1928 vil være det rette Tidspunkt for Nedlæggelsen af Søndre Landsret, kan jo gøres til Genstand for nærmere Undersøgelse og Overvejelse i det Udvalg, som utvivlsomt vil blive nedsat her til Behandling af Sagen. I hvert Fald bør der ikke tøves længere med at skride til Nedlæggelsen, end reale Hensyn taler for. Her staar man overfor et af de Omraader, hvor Nedskæring kan iværksættes, uden at der lides nogen Skade derved, eller uden at berettigede Interesser krænkes. Men jeg gentager, at det maa være Genstand for nøje Overvejelse og Prøvelse i Udvalget, om Nedlæggelsen skal ske ved Udgangen af indeværende Aar, eller der kunde være berettigede Grunde, der talte for at vente endnu nogen Tid.

I øvrigt skal jeg ikke her ved første Behandling komme ind paa en Omtale af Lovforslagets Enkeltheder, der bedst vil kunne drøftes i Udvalget. Det eneste, jeg kunde føle mig fristet til at tale lidt om, er Spørgsmaalet: faa eller flere Landsretter. Der har det været min Anskuelse, hvad jeg ogsaa har givet Udtryk for under tidligere Forhandlinger her i Tinget, at hvis man kom ind paa, at der skulde være 3 Landsretter, blev det meget vanskeligt at trække Grænser for Antallet. Der er neppe nogen Tvivl om, at saa maatte vi i hvert Fald have et Par Landsretter oppe i Nørrejylland. At Lolland-Falster ogsaa vilde melde sig, nærer jeg heller ingen Tvivl om. Og endelig maa jeg sige netop i Anledning af, at den ærede Ordfører for Socialdemokratiet repræsenterer Bornholm, at hvis det skulde være Umiddelbarhedsprincippet, man særlig tog Sigte paa ved Udvidelsen af Landsretternes Antal, maatte Bornholm have et berettiget Krav paa at komme i Betragtning næsten i første Række.

Men, som sagt, Enkeltheder skal jeg ikke komme ind paa nu ved første Behandling. Dog finder jeg Anledning til at fremhæve, at den vigtige og i flere Retninger betydningsfulde Nyordning, som foreslaas i § 36, 1ste Stykke, og hvorefter Grænsen mellem borgerlige Landsrets- og Underretssager forhøjes fra 800 til 2 000 Kr., utvivlsomt maa kræve en meget nøje og meget indgaaende Prøvelse i Udvalget.

Med disse Ord skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale begge de foreliggende Lovforslag til en velvillig og grundig Behandling.

Chr. Ernst Christensen: Jeg skal ikke udtale mig om Lovforslaget i al Almindelighed — det vil jeg overlade til Juristerne —, det er kun et enkelt Punkt, jeg vil omtale. Det vilde ganske naturligt have vakt Tilfredshed i Sønderjylland, hvis dette Lovforslag var gaaet ud paa at forstørre det Omraade, der hører ind under Søndre Landsret, saaledes som det gentagende har været paa Tale, og saaledes som Befolkningen dernede har ønsket det, og det naturligste vilde vel saa have været at lægge Fyn ind under Søndre Landsret, som dermed havde faaet et Omraade, der vilde have betinget dens Eksistensberettigelse. Det behøvede jo ikke at betyde, at Fynboerne i alle Tilfælde skulde rejse til Sønderborg; Retten skulde jo ogsaa kunne sættes i Odense, og Forbindelsen med Sønderborg er kortere end og mindst lige saa god som Forbindelsen med København. Ministeriet er altsaa ikke gaaet denne Vej, som den højtærede Justitsminister jo selv, som allerede fremhævet, en Gang har sympatiseret meget stærkt med, men Planen er jo et Led i de Sparebestræbelser, som vi alle sammen vedkender os og ogsaa maa staa ved, naar de er berettigede. Det er givet, at Oprettelsen af Søndre Landsret, selv om det blev sagt, at den skulde ophæves efter Overgangstiden, har vakt Forventning hos den sønderjydske Befolkning om, at den fremdeles vilde blive bibeholdt. Der er ogsaa andre gode Grunde, der gør Bibeholdelsen af Søndre Landsret ønskelig, bl. a. den, at der endnu hersker særlige Retsforhold dernede, og ogsaa af nationale Grunde har det sin Betydning, at den høje Ret har sit Sæde i de sønderjydske Landsdele. Men en Betingelse derfor maatte saa være, at Omraadet blev forstørret; saaledes som det er nu, er det for lille. Men naar dette ikke kan ske, og naar tilmed en væsentlig Del af de Sager, der nu behandles ved Landsretterne, efter det foreliggende Lovforslag skal kunne behandles ved Underretterne, saa vil Arbejdsstoffet jo til Tider kunne blive ret lille dernede. Jeg betragter det som en Selvfølge, at Retten, hvis Forslaget bliver til Lov, som foreslaaet i § 4 kan sættes dernede efter Behov, saaledes at den sønderjydske Befolkning sparer den lange Rejse til Viborg. Men jeg maa hævde, at der maa gives gode og vægtige og solide Grunde for, at det foreliggende Lovforslag betyder en virkelig og varig Beparelse. De Grunde, som allerede er fremført fra forskellig Side, ogsaa fra mit Partis ærede Ordfører, maa jo senere drøftes, for at man kan se, om de holder Stik,